

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (šesto vijeće)

3. srpnja 2014.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 53. stavak 2. i članak 94. Poslovnika Suda – Nedostatak dovoljno detaljno opisanog činjeničnog i zakonodavnog okvira spora u glavnom postupku kao i razloga koji bi opravdali potrebu za odgovorom na prethodno pitanje – Očita nedopuštenost“

U predmetu C-19/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Sozialgericht Duisburg (Njemačka), odlukom od 17. prosinca 2013., koju je Sud zaprimio 16. siječnja 2014., u postupku

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

protiv

Stadt Kevelaer,

SUD (šesto vijeće)

u sastavu: A. Borg Barthet, predsjednik vijeća, M. Berger (izvjestiteljica) i S. Rodin, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: A. Calot Escobar,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez njegovog mišljenja, u skladu s člankom 53. stavkom 2. Poslovnika Suda,

donosi sljedeće

Rješenje

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na usklađenost članka 7. stavka 1. podstavka 2. Socijalnog zakonika, Knjige II. s pravom Unije, a osobito s načelom zabrane diskriminacije.
- 2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između, s jedne strane, Ana-Marije Talasca i njezine kćeri Angeline Marite Talasca i, s druge strane, Stadta Kevelaera (grad Kevelaer), službe za zapošljavanje – Jobcentera zbog toga što im je odbijen zahtjev za odobrenje isplate određenih socijalnih davanja.

* Jezik postupka: njemački

Njemački pravni okvir

- 3 Članak 7. Socijalnog zakonika (Sozialgesetzbuch), Knjiga II. (u daljnjem tekstu: SGB II), naslovljen „Korisnici“, određuje:

„(1) Davanja na temelju ove knjige namijenjena su osobama:

1. koje su napunile 15 godina, ali još nisu dosegnule dobnu granicu iz članka 7.a,
2. koje su radno sposobne,
3. kojima je potrebna pomoć i
4. uobičajeno borave u Saveznoj Republici Njemačkoj

(korisnici sposobni za rad). Isključeni su

1. strankinje i stranci koji nisu radnici ni samozaposlene osobe u Saveznoj Republici Njemačkoj i koji ne uživaju pravo na slobodno kretanje na temelju članka 2. stavka 3. Zakona o slobodnom kretanju građana Unije (Freizügigkeitsgesetz/EU) kao i članovi njihovih obitelji tijekom prva tri mjeseca boravka,
2. strankinje i stranci čije se pravo boravišta temelji samo na traženju zaposlenja kao i članovi njihovih obitelji,

[...]

Druga rečenica točke 1. ne primjenjuje se na strankinje i strance koji borave u Saveznoj Republici Njemačkoj sukladno dozvoli boravišta izdanoj na temelju poglavlja 2. dijela 5. Zakona o pravu boravišta. Odredbe iz područja prava boravišta ostaju nepromijenjene.

[...]“

- 4 Iz dokumenta spisa koji je Sozialgericht Duisburg Sudu dostavio 7. veljače 2014. i koji je naslovljen „Prikaz činjenica vezano za rješenje od 17. prosinca 2013.“ proizlazi da Zakon o slobodnom kretanju građana Unije (Freizügigkeitsgesetz/EU) predviđa da tražitelji zaposlenja zadržavaju status radnika ili samozaposlene osobe još šest mjeseci nakon završetka radnog odnosa.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 5 Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje kao i iz dokumenta spisa dostavljenog 7. veljače 2014. proizlazi da A.-M. Talasca ima rumunjsko državljanstvo.
- 6 Ona je 1. srpnja 2007. napustila Rumunjsku kako bi otišla u Kevelaer (Njemačka).
- 7 Uprava nadležna za strance (Ausländerbehörde) je 27. listopada 2010. A.-M. Talasca izdala potvrdu o boravištu namijenjenu državljanima Europske unije (Freizügigkeitsbescheinigung), koja je vrijedila isključivo za traženje zaposlenja.
- 8 A.-M. Talasca je od 23. svibnja do 23. studenoga 2011. bila zaposlena u vrtlarskom poduzeću, na radnome mjestu za koje je obvezno socijalno osiguranje.

- 9 A.-M. Talasca je od 1. prosinca 2011. do 19. siječnja 2012. dobivala naknadu za nezaposlenost I (Arbeitslosengeld I). S obzirom na svoje slabe prihode ona je od službe za zapošljavanje grada Kevelaera, državnog tijela nadležnoga u području davanja za tražitelje zaposlenja (u daljnjem tekstu: Jobcenter), zatražila isplatu davanja na temelju SGB-a II počevši od 1. siječnja 2012.
- 10 Isplata tih davanja odobrena joj je do 23. svibnja 2012.
- 11 Ista davanja također su do 23. svibnja 2012. odobrena kćeri A.-M. Talasca, koja je rođena 11. ožujka 2012.
- 12 A.-M. Talasca i njezina kći podnijele su Sozialgerichtu Duisburg žalbu smatrajući da imaju pravo na isplatu spomenutih davanja i nakon 23. svibnja 2012., osim ako se zanemari zabrana diskriminacije predviđena odredbama „europskog prava“.
- 13 Sud koji je uputio zahtjev ističe važnost pitanja koje se pojavilo u sporu koji se pred njim vodi zbog niza sličnih predmeta koji se pred njim vode.
- 14 U tim je okolnostima Sozialgericht Duisburg odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Je li članak 7. stavak 1. druga rečenica [SGB-a II] u skladu s pravom Europske unije?
2. U slučaju niječnog odgovora, treba li Savezna Republika Njemačka izmijeniti pravo na snazi ili izravno proizlazi novo stanje prava i ako da, koje?
3. Ostaje li članak 7. stavak 1. druga rečenica [SGB-a II] na snazi dok tijela Savezne Republike Njemačke ne pristupe potrebnoj zakonodavnoj izmjeni (ako je primjenjivo)?“

Dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku

- 15 Na temelju članka 53. stavka 2. Poslovnika Suda, kad su zahtjev ili pravno sredstvo očito nedopušteni, Sud može, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 16 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, u okviru postupka pokrenutoga na temelju članka 267. UFEU-a, Sud nije nadležan za odlučivanje o usklađenosti nacionalnih mjera s pravom Zajednice. Sud je međutim nadležan za pružanje nacionalnom sudu elemenata koji se odnose na tumačenje prava Zajednice koji će mu omogućiti da sam odluči o pitanju usklađenosti u cilju donošenja odluke u sporu koji je pred njim pokrenut (osobito vidjeti presude Fendt Italiana, C-145/06 i C-146/06, EU:C:2007:411, t. 30. i KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, t. 17. kao i rješenje Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, t. 17.).
- 17 Valja međutim podsjetiti da u okviru suradnje uspostavljene člankom 267. UFEU-a potreba za tumačenjem prava Unije koje bi bilo korisno nacionalnom sudu zahtijeva da on odredi činjenični i zakonodavni okvir unutar kojeg se nalaze pitanja koja postavlja ili da barem objasni činjenične tvrdnje na kojima se temelje ta pitanja (osobito vidjeti presude Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, t. 57. i Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, t. 35. kao i rješenja Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, t. 8. i Mlamali, EU:C:2013:763, t. 18.).
- 18 Naime, Sud je isključivo ovlašten izjasniti se o tumačenju nekog akta polazeći od činjenica koje mu navede nacionalni sud (vidjeti presudu Eckelkamp i dr., C-11/07, EU:C:2008:489, t. 52. kao i rješenja SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, t. 24. i Mlamali, EU:C:2013:763, t. 19.).

- 19 Sud također inzistira na važnosti toga da nacionalni sudac navede točne razloge koji su ga naveli na to da postavi pitanje o tumačenju prava Unije i da ocijeni nužnim upućivanje prethodnih pitanja Sudu (u tom smislu osobito vidjeti presude ABNA i dr., C-453/03, C-11/04, C-12/04 i C-194/04, EU:C:2005:741, t. 46. i Mora IPR, EU:C:2013:98, t. 36. kao i rješenje Mlamali, EU:C:2013:763, t. 20.).
- 20 Naime, s obzirom na to da se postupak pred Sudom temelji na odluci kojom se upućuje prethodno pitanje, neophodno je da nacionalni sudac u samoj odluci kojom se upućuje prethodno pitanje odredi činjenični i zakonodavni okvir spora u glavnom postupku i da pruži osnovna objašnjenja zašto je odabrao odredbe prava Unije čije tumačenje traži kao i o vezi koju uspostavlja između tih odredbi i nacionalnog zakonodavstva koje je primjenjivo u sporu koji je pred njim pokrenut (u tom smislu osobito vidjeti presude Asemfo, C-295/05, EU:C:2007:227, t. 33. i Mora IPR, EU:C:2013:98, t. 37. kao i rješenja Laguillaumie, C-116/00, EU:C:2000:350, t. 23. i 24. te Mlamali, EU:C:2013:763, t. 21.).
- 21 Ti zahtjevi u vezi sa sadržajem zahtjeva za prethodnu odluku kojih, u okviru suradnje uspostavljene člankom 267. UFEU-a, sud koji je uputio zahtjev mora biti svjestan i kojih se mora strogo pridržavati izričito su navedeni u članku 94. Poslovnika Suda.
- 22 Valja također podsjetiti da članak 267. UFEU-a nije pravni lijek otvoren strankama u sporu koji se vodi pred nacionalnim sucem te stoga nije dovoljno da jedna stranka tvrdi da se u sporu javlja pitanje tumačenja prava Unije za to da predmetni sud bude dužan smatrati da se javlja pitanje u smislu članka 267. UFEU-a. Iz toga proizlazi da, kako bi se opravdalo upućivanje prethodnog pitanja Sudu, nije samo po sebi dovoljno da pred nacionalnim sudom postoji osporavanje koje se odnosi na tumačenje akta Unije (vidjeti presude IATA i ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, t. 28. i Ascafor i Asidac, C-484/10, EU:C:2012:113, t. 33. kao i rješenja Adiamix, C-368/12, EU:C:2013:257, t. 17. i Mlamali, EU:C:2013:763, t. 23.).
- 23 U tom pogledu također valja istaknuti da podaci sadržani u odluci kojom se upućuje prethodno pitanje služe ne samo tome da omoguće Sudu da pruži korisne odgovore već i tome da se vladama država članica i drugim zainteresiranim osobama omogući da podnesu očitovanja u skladu s člankom 23. Statuta Suda Europske unije. Na Sudu je da, vodeći računa o činjenici da se na temelju te odredbe zainteresirane obavještava samo o odlukama kojima se upućuje prethodno pitanje, pazi da zaštiti tu mogućnost (osobito vidjeti presudu Holdijk i dr., 141/81 do 143/81, EU:C:1982:122, t. 6. kao i rješenja Laguillaumie, EU:C:2000:350, t. 14., Augustus, EU:C:2012:754, t. 10. i Mlamali, EU:C:2013:763, t. 24.).
- 24 U predmetnom slučaju nužno je zaključiti da odluka kojom se upućuje prethodno pitanje ne ispunjava zahtjeve navedene u točkama 16. do 22. ovog rješenja.
- 25 Kad je riječ o prvom postavljenom pitanju, valja najprije zaključiti da odluka kojom se upućuje prethodno pitanje ne sadrži nijedan podatak o činjeničnom okviru spora u glavnom postupku. Sud koji je uputio zahtjev tek je dokumentom naslovljenim „Prikaz činjenica koje se odnose na rješenje od 17. prosinca 2013.“, koji je Sudu dostavljen 7. veljače 2014., pružio nekoliko podataka koji su međutim nedovoljni da bi se, među ostalim, moglo ocijeniti svojstvo Ana-Marije Talasca kao radnika.
- 26 Zatim valja također ustvrditi da nedostaje bilo kakav podatak u svezi s nacionalnim pravnim okvirom, osim što se samo spominju određene odredbe čiji izričaj, međutim, nije naveden. Kada je riječ o članku 7. stavku 1. drugoj rečenici SGB-a II, koji predviđa nekoliko razloga za odbijanje davanja nezaposlenim strancima, sud koji je uputio zahtjev oslonio se na sve razloge, ne određujući koji bi točno bio primjenjiv na spor koji se pred njim vodi.
- 27 Naposljetku, iako sud koji je uputio zahtjev zahtijeva tumačenje odredaba prava Unije, on u tom pogledu nije dostavio nikakve detalje, osim što je u dokumentu spisa dostavljenom 7. veljače 2014. uputio na očitovanja podnesena u tužbi koju je A.-M. Talasca podnijela u predmetu u glavnom postupku, a u kojima se spominje „zabrana diskriminacije predviđena u odredbama europskog prava“.

- 28 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da se izjasni o usklađenosti članka 7. stavka 1. točke 2. SGB-a II s pravom „europske zajednice“, a da ne navodi razloge zbog kojih smatra da je tumačenje prava Unije nužno ili korisno kako bi se odlučilo u sporu u glavnom postupku i osobito da ne objašnjava koja je veza između prava Unije i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u tom sporu. On je, naprotiv, samo uputio na tvrdnju iz tužbe u glavnom postupku prema kojoj „isključivanje iz prava na davanja predviđeno u članku 7. stavku 1. drugoj rečenici SGB-a II krši zabranu diskriminacije predviđenu u odredbama europskog prava“. Sud koji je uputio zahtjev sam ističe da je spor u glavnom postupku ogledni predmet s obzirom na mnogo sličnih predmeta koji su pred njim pokrenuti.
- 29 Točnije, time taj sud nije pružio nikakav podatak o prirodi socijalnih davanja koja tužiteljice u glavnom postupku zahtijevaju, a koji bi omogućili da se odredi ulaze li one u područje primjene odredaba prava Unije koje zabranjuju diskriminaciju. U tom kontekstu sud koji je uputio zahtjev nije pružio dovoljno podataka pomoću kojih bi se mogla jasno odrediti situacija u kojoj se nalaze A.-M. Talasca i njezina kći te Sudu omogućilo da ju usporedi sa situacijom drugih osoba koje koriste spomenuta socijalna davanja.
- 30 U tim okolnostima sud nije omogućio Sudu da utvrdi ulazi li doista činjenična premisa na kojoj se temelje prethodna pitanja u područje primjene prava Unije čije je tumačenje zatraženo niti, općenitije, da na postavljena pitanja da koristan i pouzdan odgovor (vidjeti rješenja Augustus, EU:C:2012:754, t. 14. i Mlamali, EU:C:2013:763, t. 32.).
- 31 Stoga valja zaključiti da je prvo prethodno pitanje očito nedopušteno.
- 32 Uzimajući u obzir očitu nedopuštenost prvog prethodnog pitanja koje je uputio Sozialgericht Duisburg, drugo i treće pitanje je bespredmetno.
- 33 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na temelju članka 53. stavka 2. Poslovnika Suda valja zaključiti da je ovaj zahtjev za prethodnu odluku očito nedopušten.

Troškovi

- 34 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenoga, Sud (šesto vijeće) odlučuje:

Zahtjev za prethodnu odluku koji je odlukom od 17. prosinca 2013. uputio Sozialgericht Duisburg (Njemačka) očito je nedopušten.

Potpisi